

4° Multis, praesertim feminis, cotidie communicare volentibus, utiliter commendabit confessarius ut, singulis hebdomadis, semel a communione abstineant, nisi noverit eas tam solido ingenio et virtute praeditas esse ut nullum incurrant periculum minuendae reverentiae. (S. Alph. Prax. Conf. n. 152)

5° Cavendum tamen ne, praeter veritatem, augeantur dispositiones quos frequens communio postulat, poscendo ex. gr. immunitatem ab omni peccato veniali plene deliberato, assiduum usum meditationis, etc. Nam haec ab omnibus indistincte requiri gratis affirmatur.

6° Quamquam in sacerdotibus per se requiruntur eadem perfectiores dispositiones ut cotidiana celebratio ad ipsorum utilitatem spiritualem conducat, non desunt rationes ob quas ipsi facilius cotidie celebrent quam laici cotidie communicent. Ex officio enim constituti sunt ut ineruento sacrificio Deum placatum reddant, ac proinde defectus puritatis in propria conscientia suppleri potest per puritatem Ecclesiae, cujus nomine celebrant. (Lugo, l. c. n. 45) Ipsi tamen, si forte ob nimiam frequentiam in periculum irreverentiae et indevotionis inciderint, consulit S. Bonav. (de prof. religios. l. 2. c. 77) ut aliquando abstineant.

197. III. Fideles sequi debent directionem confessariorum suorum in usu rariore aut frequentiore S. Eucharistiae. Constat e decreto cit. Innoc. XI et universali praxi; insuper congruit cum oeconomia a Christo instituta et constanter ab Ecclesia conservata, nempe ut laicis Eucharistia concedatur mediantibus sacerdotibus, qui illorum curam spiritualem, proprio vel alieno nomine, gerunt. Ideo leviter peccaret qui *frequenter* communicaret, nullatenus curans de consensu confessarii sui, vel qui contra hujus directionem accederet. (Lugo, l. c. sect. 3) Notandum tamen in hac determinatione communionum a confessario non exereeri praecise actum specialis jurisdictionis, sed potius dari declarationem qua regulae generales de frequenti communione particularibus hujus poenitentis condicionibus applicentur. (1)

IV. In omnibus Congregationibus, Societatibus aut Institutis, sive mulierum quae vota simplicia aut sollemnia nuncupant, sive virorum professione ac regimine penitus laicorum, licentia vel prohibitio accedendi ad S. Synaxim spectat dumtaxat ad confessarium ordinarium vel extraordinarium; Superiores vero nullam habent auctoritatem hac in re

(1) Ita recte notat P. J. Müllendorff S. J. in praeclaro opere quod nuper edidit: *Der Beichtvater in der Verwaltung seines Amtes praktisch unterrichtet*, von Joannes Reuter (5^a editio germanica, 1899, p. 430). Liber P. Reuter plene accommodatus est ab editore praesentium temporum condicionibus.

sese ingerendi, excepto casu quo aliquis ex eorum subditis, post ultimam sacramentalem confessionem, communitati scandalo fuerit aut gravem externam culpam patriverit, donec ad poenitentiae sacramentum denuo accesserit. (Decr. univ. S. C. Ep. et Reg. 17 Dec. 1890, n. V)

Hinc (collatis clausulis derogatoriis hujus decreti) abolitae sunt omnes constitutiones eorumdem Ordinum vel Congregationum, quibus permittebatur Superiori vel Superiorissae concedere aut vetare communionem, excepto unico casu de quo supra. Patet quoque e decreti verbis, penes confessarium extraordinarium esse jus augendi vel minuendi communionem ab ordinario permissas. Sed, cum intentio legislatoris manifesta sit ut poenitentes in communione dirigantur ab eo cui pro tempore conscientiam suam aperiunt, patet sententiam confessarii extraordinarii valere tantum donec ab eodem vel a subsequente confessario revocetur. (1)

Verba *scandalum, gravis externa culpa*, sumenda sunt in sensu stricto, neque liceret Superioribus prohibere communionem ob levissimum defectum quem aliqui nimis timorati abusive scandalum vocarent.

198.V. In iisdem Institutis, quotiens ob fervorem et spiritualem alicujus profectum confessarius expedire judicat ut frequentius accedat quam diebus in propria regula statutis, id ei ab ipso confessario permitti poterit. (Decr. cit. n. VI) Ideo abrogatae sunt eorumdem Institutorum constitutiones " quibus vetatur ne moniales sive religiosi S. Eucharistiam recipiant ultra certos et statutos dies. " (S. C. Ep. et Reg. 17 Aug. 1891) Jam antea S. Poenit. (19 Nov. 1885) laudabilem esse declaravit consuetudinem quarumdam monialium quae omnes cotidie ad S. Communionem accedere solent, dummodo id singulis a confessario, juxta regulas a probatis auctoribus traditas, et praesertim a S. Alph. de Ligorio, permittatur.

Hinc numerus communionum singulis monialibus a confessario definiatur oportet pro fervore quem in singulis animadvertit et profectu spirituali quem e majore frequentia obtinere experientia cognoscuntur vel saltem sperantur. Igitur ab hac S. Sedis directione aberraret confessarius qui toti communitati communionem praeter consuetas largiretur (nisi id faceret aliquot raris vicibus et sine ulla consuetudine, ob quamdam extraordinariam rationem); qui dehortaretur Sorores a communione frequentiore quam quae regula suadeatur, quasi id saperet

(1) Alii tamen non improbabiler censent posse monialem, ubi de communionis frequentia dissident confessarius ordinarius et extraordinarius, stare judicio quod ipsi magis faverit, ne potestas extraordinarii, in ipsis documentis S. Sedis asserta, nimium restringatur. (Müllendorff, op. cit. p. 442) Profecto id extendendum non est ultra tempus quo praesens conscientiae status notus est confessario extraordinario vel manet prorsus idem.

singularitatem; qui nullas frequentiores communionem concedere vellet nisi ob specialem rationem extrinsecam, puta in die anniversaria votorum vel in festo onomastico, etc. Attamen minime necessarium, immo neque utile censemus moniales adigere ut post singulas confessiones petant quotiens ad S. Synaxim accedere possint: ubi enim nihil novi in vita spirituali poenitentis accidit, prout persaepe fit inter confessiones hebdomadarias, nihil est cur iterum interrogetur confessarius de declaratione quae, iisdem manentibus adjunctis, eadem manere debet. Generalim satisfaciet officio suo confessarius si moniales quae solent tantum diebus regula statutis communicare, neque frequentioris communionis desiderium manifestant, in hac consuetudine pergere sinat. Plerumque enim satis ad crebram communionem impelluntur moniales generalibus exhortationibus, spiritualibus lectionibus et universa vitae, ad pietatem compositae, ratione. Si speciatim ad communionem cotidianam, vel regulae determinatione frequentiore, a confessario impellerentur moniales quae nullum speciale hujus rei desiderium ostenderent, periculum foret ne cum exiguo fructu accederent, potius ut morem gererent sacerdoti quam ut in via Dei proficerent. Excipi tamen possent quidam casus extraordinarii, ex. gr. si monialis, ceterum fervida, tam timida foret ut nullum desiderium suum sponte confessario aperire auderet vel si praejudiciis a frequenti communione averteretur, ut puta dum animae puritatem ad crebrum illum accessum requisitam ultra rationabiles limites extenderet. Ubi vera aliqua monialis crebrius communicandi desiderium manifestat, confessarius facilem se praebere debet ut aliquod communionum augmentum concedat, cum valde verisimiliter profuturum sit. Attamen quo majore in pretio habeatur tantum Dei donum, juvabit nonnisi paulatim, puta uno die singulis hebdomadis additio consuetis, progredi ad cotidianam communionem. Tandem diligenter monebit confessarius eas praesertim moniales quae cotidie communicent, quantam animae puritatem hic crebrior accessus ab iis postulet, atque ubi in culpas solitis graviores lapsas deprehenderit, minuto ad tempus communionem numero ad perfectiora stimulabit. (1)

Qui licentiam a confessario obtinuerit frequentioris ac etiam cotidianae communionis, de hoc certiore reddere Superiorem tenetur; quodsi hic justas gravesque causas se habere reputet contra frequentiores hujusmodi communionem, eas confessario manifestare tenetur, ejus judicio acquiescendum omnino erit. (Decr. cit. n. VI) Haec subditorum obligatio probabilius non est extendenda ad communionem quae non per modum consuetudinis, sed per merum actum transeuntem concederetur: nulla enim ratio apparet ob quam talis licentia Superiorem

(1) Ita fere P. Müllendorff, op. cit. p. 439 seqq.

sit manifestanda. (Meynard, Comment. in hoc Decr. p. 75) Eadem obligatio, secluso contemptu vel scandalo, non videtur gravis, cum nihil imponat praeter communicationem rei quae e facto fere semper necessario innotescet Superiorem. Gravis vero ex genere suo foret culpa Superioris qui, posthabito confessarii jure, communionem subditis suis permetteret vel prohiberet: nam decretum R. P. in re notabili violaret et temere adiret periculum graviter nocendi spirituali subditorum profectui. (Meynard, p. 77)

*Si quis esset confessarius in magna communitate et externam agendi rationem poenitentium parum cognosceret, posset hortari Superiorem ut, si quando confessarium in concedenda frequentiore et cotidiana communione aberrare suspicaretur, liberrime sibi rem manifestaret. Non putamus tamen expedire, quod in hoc casu probat quidam citati decreti interpretes (P. Adigard S. J. Décret Apost. etc. p. 35), ut detur a confessario licentia condicionata tantum, nec valitura si Superior obstiterit. Nam, saltem si id crebro et cum multis fieret, omnia committerentur arbitrio Superioris, quem citatum Decretum prorsus impedire intendit ne se, extra casus exceptos, communioni permittendae vel prohibendae ingerat. Insuper huic praxi intrinsecum videtur incommodum, quod idem interpretes semper vitandum esse merito existimat: ex eadem, satis diu frequentata, magnam molestiam orituram esse eidem confessario ejusve successoribus, si jam cum plena independentia a Superiore communionem concedere vellet.

§ 3. QUAENAM DISPOSITIONES CORPORIS REQUIRANTUR.

199. I. Praecipua corporis dispositio requisita est ut communicaturus servaverit **jejunium naturale**, seu ut a media nocte nihil omnino per modum cibi, potus aut medicinae sumpserit. Hora autem duodecima noctis computari potest secundum tempus verum, medium vel legale (n. 56), sed jam a primo horologii ictu completa est. (S. Alph. n. 282) Jejunium eucharisticum tam severe urget ut quilibet vel minimus potus aut cibus, voluntarie ante communionem sumptus, gravem culpam constituat.

De hac lege ecclesiastica constat ex universali praxi et ex multis Conciliis. Cfr. Lugo, disp. 15. sect. 2. Speciatim Conc. Const. (Sess. 13) antiquissimam hanc praescriptionem iterum asseruit: "Hujusmodi sacramentum non debet... a fidelibus recipi, non jejunis, nisi in casu infirmitatis aut alterius necessitatis e Jure vel Ecclesia concessa vel admissa."